

Ծովի բացերն, հեռուն վայրի,
Ուր մրրիկն է տրտնջում զուր,
Ընկած է ծոցն ալիքների
Մի կայմ՝ արդէն բեկումած, տխուր...

Եւ զարթնում է մերթ, նետւում վեր
Եւ յուսաբեկ իջնում նորէն,
Եւ իր կեանքը վաղճաց աւեր՝
Անտրտունջ է հիմի արդէն:

Ջունի մի ելք՝ ձգտի որին,
Եւ կեանքը սին, տխուր կատակ,
Մէկ վեր, մէկ վար, օրը օրին,
Յաճում է զուր, յոգնած, մենակ...

ԴԵՐՆԵՆԻԿ ԴԵՄԻՐՉԵԱՆ

*
*
*

Եւ սէրդ սիրտս կարեւելի խոցեց՝
Վերքիս այս, քոյր իմ, դեղ-դարման չըկայ.
Սիրուս արցունքով աշխարհ թաթախուեց,
Բայց դու մնացիր օտար, անզգայ...

Եւ ուր լինում եմ, քո սէրն եմ երգում,
Սիրտս դէպի քեզ թռչում է յաւէրժ.
Ուրիշին գրկած՝ ես քեզ եմ զգում,
Ուրիշի գրկում,—բայց քոնն եմ յաւէրժ...

Եւ դու յաւիտեան հեռու աստղի պէս
Ինձնից հեռու ես, ինձնից հեռու ես...

ԱԻ. ԻՍԱՀԱԿԵԱՆ